

Заяц В.І.
*студент 3-го курсу факультету адвокатури
Національного університету «Одеська юридична академія»*

**ЗАКОН УКРАЇНИ «ПРО АДВОКАТУРУ
ТА АДВОКАТСЬКУ ДІЯЛЬНІСТЬ» НА ТЛІ
ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО АДВОКАТУРУ»
19 ГРУДНЯ 1992 РОКУ**

Прийняття нового Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» 5 липня 2012 року було обумовлено рядом фактів серед яких не останню роль відігравали також і відповідні міжнародні зобов'язані, взяті Україною, зокрема, і перед радою Європи.

Новий закон має сприяти досягненню відповідних цілей та завдань, які ставляться перед цим інститутом, та які не можна було повною мірою реалізувати у межах старого законодавства, адже переважна більшість його положень не відповідала сучасному стану суспільних відносин і викликам, що поставали перед українською адвокатурою.

Попередній Закон «Про адвокатуру» визначав види адвокатської діяльності до яких, зокрема, відносились посвідчення копій документів у справах, які ведуться адвокатом, та вказував також, що окрім прямо визначених законом видів адвокатської діяльності, адвокат може здійснювати й інші види юридичної допомоги, передбачених законодавством. таким чином, адвокатом могли здійснюватись тільки ті види діяльності, що були прямо дозволені законодавством.

у свою чергу новий закон, а саме стаття 19, встановлює, що перелік видів адвокатської діяльності є фактично невичерпним, оскільки зазначено, що адвокат має право займатись також іншими видами адвокатської діяльності, не забороненої законом. очевидно, що дана законодавча зміна обсягів адвокатської діяльності носить позитивний характер з огляду на те, що сфери, у яких сьогодні виникають потреби в отримання кваліфікованої правової допомоги постійно збільшуються.

Щодо самих же професійних прав адвокатів, то жодних істотних, потрібних та очікуваних змін новий закон не забезпечив.